

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 01761 - 5154

W E E K B L A D

nadruk verboden

16e jaargang nr.40

23 juni 1972

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar, denkt dus zelf na. Ons programma vermeldt voor heden een actueel onderwerp. Daarom zou ik eens met U willen spreken over:

M O D E R N E I N W I J D I N G E N

Het zal u bekend zijn, dat inwijdingssystemen al zo oud zijn als de mensheid zelf. De kern van een inwijdingssysteem is steeds weer het verkrijgen van gegevens, waarover anderen niet kunnen beschikken en mogelijk op grond daarvan ook een beschikken over mogelijkheden, die eveneens voor anderen niet bestaan.

In een tijd, waarin b.v. weinig over de natuur bekend is, is het logisch, dat een inwijding voor een groot gedeelte natuurgeheimen bevat. Leeft men in een wereld, waarin geloof een grote rol speelt, zo zul je gekonfronteerd worden met inwijdingen, waarin technische gegevens een grote rol spelen. Denk b.v. maar eens aan de alchemisten.

Zodra je terecht komt in een technische, om niet te zeggen technocratische, cultuur is het daarom logisch, dat de inwijding vooral nadruk legt op de eigen persoonlijkheid en het leren gebruiken van niet normaal gebruikte kwaliteiten en gaven, die de mens toch eigen zijn.

Een moderne inwijding kan daarom veel minder dan vroeger aan de hand van een bepaalde discipline bereikt worden. De meesten van u zal dit wat vreemd in de oren klinken, omdat men geneigd is te denken: er is een inwijdingsschool. Als ik daarin maar genoeg geleerd heb, word ik ingewijd en heb

ik het gehaald.

Maar om in deze tijd ook maar adeptus minor te worden, heb je een eigen, volledig eigen begrip en eigen ontwikkeling van geheel eigen capaciteiten van node. Juist dit maakt voor mij de moderne inwijding zeer actueel.

Ik kan mij begrijpen, dat er in uw wereld heel wat mensen zijn, die zeggen: wij nemen het niet langer. Zoals het nu gaat, is het al te gek. De een begint mogelijk een soort anarchistische aanslag op de maatschappij, zoals b.v. de Baader Meinhof-groep, weer een ander werkt met pressiegroepen en demonstraties, terwijl weer anderen touwtje proberen te trekken middels de politiek. Er zijn zelfs mensen, die trachten kerkelijke geheimen aan de openbaarheid prijs te geven en zo de schijnvroomheid te ontmaskeren. Ieder op zijn beurt wil wel eens wat anders. Dit geldt voor de gehele maatschappij.

Iedereen is ontevreden. Maar kun je nu die wereld veranderen door b.v. pressiegroepen? Ik kan mij voorstellen, dat de studenten erg gelukkig zouden zijn, wanneer zij voor zich eindelijk eens alles zouden verkrijgen, wat zij zich wensen. Maar aan de andere kant zullen er weer heel wat mensen zijn, die daarvoor zaken zullen moeten missen, die zij graag willen hebben. Zo blijft het een touwtje trekken: Wanneer de ene partij boven komt, zitten de anderen weer in de verdrukking.

Je kunt ook stellen: wij moeten de boerenstand helpen. Maar wanneer je de boeren te veel zou helpen, komt dit weer voor rekening van de arbeiders en de stadsmensen, die daar dan weer tegen ingaan.

Je kunt idealistisch stellen, dat nu eindelijk de grenzen tussen de landen maar eens weg moeten vallen, maar dan gaan er heel wat industrieën ook naar de knoppen, want die bestaan in de landen vaak mede dank zij de protectie, die door grenzen en blokafspraken mogelijk is.

Het is dus niet zo gemakkelijk deze wereld te veranderen. Naar ik meen heb je om dit toch te kunnen doen, niet in de eerste plaats een stoffelijke, maar vooral een geestelijke revolutie nodig.

Deze geestelijke revolutie zal echter weinig kans van slagen hebben, wanneer zij niet gepaard gaat met een compensatie voor hetgeen in die revolutie teloor schijnt te gaan. Wanneer bij wijze van spreken de telefoon niet meer werkt, maar er mensen zijn, die als telepaat dit tekort weten op te heffen, wordt niet alleen telepatie belangrijk, maar zal men er rekening mee houden, dat je die gave zoveel mogelijk moet ontwikkelen.

Als vanzelf komen er dan steeds meer bruikbare telepathen, een telefoon wordt dan minder noodzakelijk en veel verkeer over grotere afstanden wordt eveneens minder belangrijk. Onderling bedrog wordt eveneens moeilijker en misschien bijna onmogelijk. Zou men dit kunnen veroorzaken, dan heeft men dus een werkelijke en blijvende maatschappelijke verandering tot stand gebracht.

U moet dus wel begrijpen, dat moderne inwijding voor mij niet een onderwerpje is, waarmee ik eens lekker geestelijk kan doen op de actuele toer. Dat zou trouwens geen zin hebben. Maar het maakt een andere benadering mogelijk van de vele problemen, waar de wereld op het ogenblik mee worstelt.

Weet U, je kunt als mens met heel weinig al redelijk tevreden zijn. Dat betekent niet, dat je niets hebt, maar betekent mogelijk wel, dat je bewust en geheel deel kunt hebben aan dingen, die nu misschien alleen met grote kosten bereikbaar schijnen.

Geestelijke gaven kunnen veel vervangen. Stel, dat iemand helderziendheid in tijd en ruimte beheerst. Die zal niet meer naar de t.v. kijken, omdat er voor hem veel interessanter zaken te zien zijn. Wat alleen maar een voorbeeld is.

Een van de grote problemen van uw maatschappij is gelegen in wat ik een dolgedraaid produktieapparaat wil noemen en hierdoor weer een voortdurend en tegen de natuur in opjagen van de verbruiksbehoeften van de mensen. Als wij dus het behoefte-element van de mensen kunnen veranderen op een wijze, waarbij geen technische en zuiver materiële bevredigingsmogelijkheid meer bestaat, maar alleen een innerlijke - wat volgens mij mogelijk is, z lang, de gewenste bereikingen op een zuiver persoonlijke ontwikkeling zijn gebaseerd - dan heb je het gehele wereldbeeld gewijzigd.

In een dergelijk geval is het niet meer nodig om over milieuvervuiling te gaan spreken, want wie heeft er dan nog belang bij het milieu verder te vervuilen? Dit is voor mij de voornaamste reden dit onderwerp aan te snijden en ik hoop met het voorgaande altans enigszins mijn intentie belicht te hebben.

Het zal u reeds duidelijk zijn geworden, dat een moderne inwijding niet meer kan ontstaan in een mysterieschool. De enige oplossing is dus de mogelijkheid tot die moderne inwijdingen te zoeken in het leven zelf. Als er dan een inwijdingsmogelijkheid is, zo zal deze volgens mij dus voort moeten komen uit een zekere tendens in de mensen zelf.

Ik meen, dat deze tendens reeds nu overal kenbaar wordt, zij het op 'n wat vreemde wijze. Zo zijn er op het ogenblik b.v. meer mensen met een yogadiploma in Europa - ik vraag mij alleen af, hoe en door wie zij gediplomeerd zijn - dan er grote satgoeroes zijn in India.

Het is duidelijk, dat de mensen iets zoeken. De mens van heden wil anders. Maar dat andere zoekt hij nog te zeer middels vaststaande procedures, middels een systeem. Het is overal duidelijk.

Hoeveel mensen zouden zich op het ogenblik b.v. bezighouden met de hathayoga? Voor de gezondheid kan dit inderdaad heel goed zijn. Maar beseft men, dat dit in feite alleen maar een begin is? De werkelijke yoga is een beschouwend systeem, dat aan geen enkele godsdienst is gebonden. Je kunt daarmee alle kanten op. Belangrijk is alleen, dat je in jezelf een visie ontwikkelt, die je kunt aanpassen aan elk geloof, aan elke eigen formulering. Het gaat bij yoga niet om formuleringen, maar om een visie.

Dat iets dergelijks steeds meer verbreiding vindt en dat er steeds meer mensen komen, die toch ook durven zoeken naar die geheel eigen innerlijke visie, is niet slechts verheugend, maar volgens mij ook kenmerkend voor een tendens, waarin moderne inwijdingen zonder meer mogelijk zijn.

Ik beschouw mijzelf. Nu is dat vaak een lachertje, want de meeste mensen, die op het ogenblik zichzelf beschouwen, doen dit nog voornamelijk om op te kunnen merken: Heer, ik dank U, dat ik niet ben als gene...

Want het aloude gebed van de farizeër uit de oude gelijkenis klinkt ook in deze dagen voortdurend uit miljoenen kelen. Zelfs uit de kelen van geheel niet religieus denkenden.

Maar jezelf beschouwen, jezelf zien als factor in een geheel, niet als deels van een mechanisme, maar als een levende cel met een eigen bestaan en een geheel eigen leven, maar ook met een onverbreekelijke verbondenheid met al het andere, is een juistere benadering van de waarheid.

Het is een vorm van denken, die je steeds meer ziet toenemen en die bij steeds meer mensen ook aanleiding wordt tot een geheel nieuwe visie op het bestaan. Wanneer je zover komt met je besef, word je niet slechts de raadsman en raadvrouw, de helper, helpster van een ieder, maar ontstaat een bewust beleefde verbondenheid.

In mijn verdere betoog zal ik alleen de mannelijke vorm gebruiken, daarmee de vrouwelijke als inbegrepen beschouwend, dit volgens ouder goed gebruik in de taal. Indien men zou willen protesteren daartegen, zou ik de dolle Mina's erop willen wijzen, dat zij pas terecht kunnen protesteren, indien men hen niet meer als vrouwen, maar als mannen gaat beschouwen. Het feit, dat de vrouw mede bevat wordt onder de mannelijke vorm, betekent echter, dat hen gelijke rechten worden toegekend, zonder iets af te doen aan hun eigen kwaliteiten. Vergeef mij deze kleine tirade.

Indien ik mij verbonden acht met alle dingen, zo zal ik ook mijzelf terug zoeken te vinden in alle dingen. Want de eerste werkelijke erkenningen van de wereld buiten je ontstaat door het terug vinden van je eigen leven, je eigen motieven, denkwijzen, in de wereld en in anderen. Een ?de verschijnsel, dat bij inwijding een rol gaat spelen, is echter het erkennen van verschillen.

Op het ogenblik, dat ik niet alleen meer mijzelf zoek terug te vinden in de wereld, maar ook alle verschillen tussen mijzelf en de wereld eerlijk begin te registreren, ontstaat, wat men noemt sympathie.

Sympathie is een vorm van verbondenheid, die meestal op emotionele gronden bestaat. De emotionele achtergrond van de sympathie verbindt daaraan echter ook de mogelijkheid van overdracht van waarden. Waar voldoende sympathie bestaat, kunnen vaak gedachten worden overgedragen.

Uit het onderzoek van dr. Rhine blijkt b.v. - al worden zijn methoden wel eens aangevochten - dat de overdracht van symbolen beter slaagde in een klasse, waarin de onderwijzers de sympathie van de leerlingen hadden, dan in een klasse, waarin een dergelijke verhouding leeraar - leerling niet bestond. Een vreemde behaalde nog lagere resultaten. Maar wanneer de vreemde nu een uur samen was met de kinderen en door hen als sympathiek aanvaardt werd, liep echter het gemiddelde van de juist geraden symbolen opeens weer sterk op.

Hieruit alleen kan men reeds afleiden, dat sympathie bepaalde vormen van niet algemeen erkende overdracht in gedachten, krachten enz. mogelijk maakt. Wat volgens mij weer duidelijk maakt, dat wij in de wereld allereerst meer sympathisch met anderen moeten zijn.

Wij moeten meer gebondenheden voelen, meer aanvaarden. Niet, omdat de anderen zo goed zijn, maar omdat wij hen ergens

toch ook wel kunnen waarderen.

Dan zullen wij hierdoor een band krijgen, die voorlopig en allereerst van emotionele aard is en daarom in het onderbewustzijn het sterkste wordt geregistreerd, maar wij zullen ons er toch ook steeds meer van bewust worden, dat de een dit denkt en een ander dat droomt.

Je gaat beseffen, wat anderen voor humeur en problemen hebben, ook wanneer dit niet geuit wordt. Kortom, je wordt je steeds meer bewust van allerhande dingen in je omgeving. Op zich vormt dit natuurlijk nog geen inwijding.

Maar wanneer je meer dingen op gaat merken, zul je ook daarop haast onwillekeurig gaan reageren. Door deze reactie maak je spanningen los. Normaal zijn de mensen van elkaar gescheiden door een soort maskerade. Deze maskers kun je je wel voorstellen als een soort omhulsel van een ziel. De buitenkant moet onveranderd in stand blijven, daarom zullen door acties de spanningen in het innerlijk steeds verder oplopen.

Maar op het ogenblik, dat een voldoende begrip aanwezig is, kan men de veer zich bewust laten ontspannen. En wat gebeurt er, wanneer een veer zich ontspant? Er komt energie vrij. Vaak lijkt dat op allerhande zenuwtoestanden.

Maar deze zenuwtoestanden kunnen mits beseft, gekanaliseerd worden. Want het grote verschil tussen een telekineet en iemand, die het op zijn zenuwen heeft, is meestal de volgende: de zenuwleider is niet meer in staat zijn reacties te richten, waardoor een steeds toenemende verwarring ontstaat. De telekineet bundelt bewust of onbewust dezelfde energieën, zodat geen verwarringen in hem ontstaan en veroorzaakt daarmee het verplaatsingsverschijnsel.

Sommigen zouden het overigens wel betreuren, denk ik, wanneer een ieder telekinetische gaven zou hebben, want dan zou je niet meer kunnen dobbelen, daar een ieder dan altijd zessen zou gaan gooien. Dat is natuurlijk ook een mogelijkheid daarvan.

Indien deze gave echter meer algemeen ontwikkeld zou zijn, zou men deze kracht kunnen gebruiken voor het verrichten van bepaalde niet veel energiekostende taken, waarvoor men nu vaak toch een ingewikkeld mechanisme nodig heeft.

Een punt wat ook belangrijk kan zijn is het volgende: Wanneer je soms onder zeer grote spanning staat, klinkt er opeens iets in je hersenen. Dan is het net, of je zelf niet meer handelt. Het is, of je bepaald wordt door een enorme komputer. Wanneer de spanning op deze wijze uitwerkt - dus niet naar buitentoe - dan krijg je ook het vreemde verschijnsel, dat je opeens ook bewust de beschikking blijkt te hebben over feitenmateriaal, waarvan je niet eens bewust wist, dat het bestond.

Verder blijkt, altans in een betrekkelijk groot aantal van deze gevallen, dat men opeens b.v. intuïtief gaat rekenen. Het is, of de hersenen eveneens de komputerfuncties overnemen, wanneer het gaat om zeer ingewikkelde berekeningen. Dit betekent, dat door de hoge spanning een deel van de hersens meer bewust geactiveerd wordt, terwijl dit normaal niet of niet bewust gebruikt wordt, terwijl juist dit deel van de hersenen dan kennelijk gericht wordt op het oplossen van spanningveroorzakende problemen.

Maar waarom zou dit alleen maar een enkele keer mogelijk zijn, die enkele maal, dat de zekering van binnen doorslaat? Wanneer je eenmaal toegang hebt tot het geheel van de hersenen, zijn zij te gebruiken.

Naar ik meen, zal bij de moderne inwijding ook het feit een rol spelen, dat men leert een groot deel van de normaal niet bewust gebruikte hersencellen in een bewust centrum te coördineren, zodat men daarvan voortaan bewust gebruik zal kunnen maken.

Daarmede ben je nog steeds geen supermens, alleen maar een mens, die de overal in alle mensen aanwezige kwaliteiten wat verder dan normaal ontwikkeld heeft. Zo iemand is meestal een redelijk telepaat, ofschoon hij veelal geen letterlijke boodschappen kan ontvangen of overbrengen.

Maar zo iemand leest toch wel zoveel toekomstige gegevens af, dat hij in staat is tot het werkelijke wezen en denken van andere wezens door te dringen. Daarnaast is hij telekineet, maar meestal met een zeer beperkte gaven. Zijn prestatie zal gemeenlijk niet verder gaan dan b.v. het verplaatsen van 5 gram over 5 cm.

Daarnaast natuurlijk het bewust kunnen gebruiken van de len van de hersenen, die normalerwijze niet bewust werkzaam zijn, behoren tot het onderbewustzijn, of beperkt blijven tot bepaalde emotionele functies.

Het gevolg is, dat men anders tegenover zijn wereld komt te staan en deze wereld ook op een geheel andere wijze zal kunnen benaderen.

Ben je eenmaal zover gekomen, dan ben je nog geen adept, zelfs geen kleine, maar je bent wel een aardig eindje op weg naar de werkelijkheid. Want dan ontstaat als vanzelf in je een tweede ontwikkeling.

Tot nu toe hebben wij het gehad over verschijnselen, die je voor jezelf kunt controleren, die in de eigen wereld kenbaar zijn en daarin passen. Nu ontstaat een ontwikkeling, die men zelfs filosofisch zou kunnen noemen: De relatie met het Al gaat een rol spelen.

Aangezien de doorsnee-mens niet over de noodzakelijke termen en interesse pleegt te beschikken, zal deze ontwikkeling vooral in het begin wel wat vaag zijn. Maar de vage krachten en erkenningen in onszelf blijken toch weer te benaderen.

Het blijkt, dat wij onze eigen prestaties op een gegeven ogenblik kunnen verdubbelen tot vertienvoudigen, wanneer wij in onszelf een bepaalde toestand hebben gewekt.

Wij gaan dus beter presteren en wat meer is, wij kunnen prestaties opbrengen, die door een ander niet meer te leveren zijn. Wij worden, zeker t.a.v. de minder bewusten, tot de sterkeren.

Maar als wij van die macht misbruik maken, verenigen wij te zeer ons besef en ons streven, dus is onze macht iets, wat wij delen met anderen, maar niet tegen anderen zullen richten. Wij zullen ten hoogste de aanvallen van die anderen afweren.

Heb je ook dit bereikt, dan sta je iets dichterbij dat, wat men kosmisch kennen en weten placht te noemen. Door dit kosmische besef krijg je echter ook een vollediger inzicht in vele processen, die zich op aarde afspelen.

Zoëven noemde ik milieuverontreiniging. Wanneer je eenmaal dit kosmisch besef wint, weet je niet alleen, waar deze verontreiniging vandaan komt, wat zij betekent, maar je weet ook, welke factoren gebruikt kunnen worden om de ongewenste resultaten te neutraliseren of teniet te doen.

Je kunt dus automatisch ook zelf alles, wat je misdaan hebt, ongedaan gaan maken. Dit geeft je een aangenaam gevoel en meer interesse in het bestaan.

Dan komt de fase, waarin je langzaam tot de kleine adepten gaat behoren. Wanneer je eenmaal gelooft in de kosmische krachten in jezelf, kun je daaraan gestalte geven. Je kunt dit natuurlijk ook nalaten, want een ieder werkt op zijn eigen wijze. Maar er komt dan een ogenblik, waarop je stelt: Mijn leven, zoals ik dit leef, is eigenlijk in zoverle opzichten komedie en zo nutteloos. Waarom zou ik daarmee nog doorgaan. Ik ga liever mijn eigen weg en ik beschik over de middelen dit te doen, zonder ooit ten laste van anderen te vallen.

Zo kom je tot het zoeken naar het werkelijke geheim van het leven. Geloof mij: een inwijding is niet alleen maar het verkrijgen van kennis of macht. Het is ook een leren om beter te leven.

Wanneer iemand eenmaal zover is, dat hij onafhankelijk van anderen kan bestaan en zich verdedigen kan tegen alle anderen, wanneer dit nodig is, maar gelijktijdig in staat is voor anderen veel te zijn en te betekenen, neemt hij vele functies over in de maatschappelijke samenhang, die op het ogenblik bijzonder ingewikkeld worden uitgevoerd. Om een voorbeeld te geven: zo iemand kan in enkele ogenblikken, dank zij zijn beheerst en ontwikkeld denkvermogen, beslissingen nemen, waar een kabinet nu jaren voor nodig heeft. Hij heeft geen ijskast nodig om bepaalde problemen in op te bergen, want hij kan onmiddellijk en met aangave van redenen zeggen, welk probleem wel en welk probleem op een gegeven ogenblik wel en wat niet op te lossen is.

Hij kan b.v. het productieproces gemakkelijker overzien, maar kan gelijktijdig zeggen, welk deel van een nu overbodige productie omgebogen kan worden in een richting, waardoor de mensen er nog net wel iets aan hebben.

Hij kan op deze wijze zowel de productie rationaliseren als ook inkrimpen, zonder dat grote moeilijkheden voor anderen daardoor ontstaan. Want hij staat midden in de wereld, maar ziet haar beter dan anderen en is niet meer afhankelijk van anderen voor oordeelsvorming, bescherming, zekerheid.

Wanneer wij deze moderne inwijding zo bezien, zal menigeen zich afvragen, hoe je zoiets kunt bereiken. Maar ja: de meeste mensen willen graag de eeuwige zaligheid vinden, maar dan moet die wel gratis worden gegeven, want als het teveel aan moeite kost, willen zij er graag toch eerst nog eens een tijdje over nadenken. En voor inwijdingen geldt het zelfde.

Toch zal ik de vraag, hoe je er aan komt, beantwoorden. Eigenlijk is het nogal eenvoudig: Je moet gewoon de wereld willen begrijpen en haar niet willen domineren. Daar begin je mee. Iemand, die met anderen wil leven en toch zichzelf wil zijn, maakt goede kansen. En de meeste mensen dragen deze neiging potentiëel in zich.

Alleen kennen de meeste mensen zoveel redenen om het toch maar anders te doen. Kun je die redenen in hun ware betekenis zien en je daaraan onttrekken, dan heb je al een goed begin.

In de tweede plaats moet je bereid zijn in toenemende mate gebruik te maken van iets, wat je in het begin waarschijnlijk aanvoelen of intuïtie zult noemen, maar wat zich langzaam ontwikkelen zal tot iets, wat in de huidige termen supranormale waarneming heet.

Ben je daaraan eenmaal toe, dan komt de rest als vanzelf, zolang je maar niet hetgeen je bereikt, tracht te gebruiken om daarmee jezelf boven anderen te stellen. Het is dus in zich heel eenvoudig. Er zijn geen eisen aan verbonden als het volgen van een bepaalde school, het aanbidden van God, het behoren tot een bepaalde religie. Het is eenvoudig een kwestie van leven op een bepaalde wijze.

Ik geef toe, dat deze moderne inwijding op dit ogenblik nog niet zo ontzettend veel voorkomt. Er is o.m. in de raad van de Witte Broederschap wel besloten hieraan in de komende tijd erg veel te doen. Maar ja, als de geest hard staat te pompen om wat begrip naar beneden te krijgen en de mensen beneden laten dit onmiddellijk weglekken naar zaken als Peyton Place, of andere mooie droomprogramma's, dan blijft daarvan niet veel over. Het is dus ook nog de vraag, of de mensen die krachten en ingelegde waarden kunnen begrijpen en willen gebruiken voor hun eigen leven.

Maar hoe het ook zij, deze inwijding is toegankelijk voor iedereen. En dat lijkt mij hierbij wel het meest belangrijke. Het is niet iets, waar je eerst allerhande boeken voor dient te bestuderen, het is niet een kwestie van het verwerven van bepaalde kennis, tenzij je daaronder kennis van jezelf en je relatie met de wereld zou willen verstaan.

Is het duur, kost het veel? Ach, moderne inwijding is zeker goedkoop, wanneer je kijkt, naar hetgeen je krijgt voor de prijs, die je moet betalen. Je krijgt innerlijke vrede, zekerheid, het wegvallen van een groot deel van je angsten. Je krijgt het besef nuttig en werkelijk betekenisvol te leven. Als een soort bonus valt ook de angst voor de dood grotendeels weg, terwijl je leert ziekten in bedwang te houden.

Wat het kost? In de eerste plaats wel je idee omtrent je eigen belangrijkheid. Heel wat mensen zullen daarvan niet graag afstand doen. In de tweede plaats de z.g. sociale zekerheid, want je moet vanuit jezelf leven en niet meer leven volgens de normen om zo te komen tot een zekere wettelijk voorgeschreven uitkering. Want hierdoor verlies je veel van je eigen waarde en mogelijkheden.

Dit overigens is een van de redenen, dat wij de contra-prestatie voor kunstenaars aan onze kant iets onmogelijks vinden. Het lijkt mij waanzinnig om tegen een kunstenaar te zeggen: ik wil je wel wat geld geven, maar dan moet je ook regelmatig creëren. Alsof scheppen iets is, wat met een druk op de knop en tegen betaling kan gebeuren.

Er zijn wel mensen, die toch steeds weer op tijd hun werken klaar hebben, maar volgens mij is dit dan meestal geen werkelijk creatief werk, maar eerder een kunstzinnig knutselen.

En wat de werkelijke kunstwerken betreft, die de kunstenaar zou maken en in ruil voor een vergoeding af zou moeten

geven: Je zegt toch ook niet tegen een moeder: Ik zal je kinderbijslag geven, maar dan moet je mij daarvoor wel je kind geven.

Vele soortgelijke situaties, die in uw maatschappij gegroeid zijn en die men sociale zekerheden noemt, zijn in feite vaak een verkrachting van de persoonlijke vrijheid, van de persoonlijke aansprakelijkheid. Het zijn ketenen, die je beletten om jezelf te zijn. En die ketenen zul je af moeten schudden, wanneer je vrij wilt zijn.

Je zou moeten redeneren: mogelijk moet ik in een portiek slapen en word ik als landloper opgebracht, wanneer ik al die gaven met de daaraan verbonden voorwaarden af ga wijzen, maar dan ben ik in ieder geval mijzelf.

Zo zou je ook moeten stellen: het interesseert mij niet, hoeveel ik verdien, maar wel, hoeveel ik dienen kan. Dat is voor de meeste mensen een grote knoop. Een ieder wil wel dienen, als hij daaraan goed verdient. Maar alleen maar dienen zonder er aan te verdienen .. dat heb ik niet verdiend, zo te moeten leven, zal men denken. Dit is mij niet dienstig. Dat is voor menigeen ook al erg duur.

En dan zul je waarschijnlijk geheel of voor langere tijd af moeten zien van de waardering van je medeburgers. Voor velen is dat nog het ergste. Waardering van anderen zoekt bijna een ieder, of hij nu in het gareel loopt of niet, of hij nu veel doet voor een de gemeenschap instandhoudende of een de maatschappij aantastende groepering. Want als men je waardeert, ben je pas iemand, dan tel je pas mee.

Maar op het ogenblik, dat u gewoon uw eigen weg gaat, niets kapot maakt, maar ook niets opbouwt, omdat anderen het belangrijk vinden en alleen de kracht leeft, die in u is, zullen de meeste anderen reageren: Voor een gesticht is hij nog niet rijp, maar

Dat kan erg vervelend zijn. Indien je streeft naar de moderne inwijding, dan boet je het aanzien, dat je bij anderen hebt er ook meestal bij in. Wat volgens mij voor al, wat je er mee bereikt, een redelijke prijs is, maar voor vele mensen toch wel erg duur lijkt, vooral omdat je niet in een keer uitbetaald bent. Het duurt een tijdje, voor je beseft, dat de "betaling" alleen maar overbodige zaken omvat.

Waarom ik aan een dergelijke, voor velen toch wel erg dure methode de voorkeur geef, wanneer het er om gaat de maatschappij te veranderen, boven b.v. een methode om alle ministers eens de grond in te stampen? Er zijn heel wat mensen, die dit heel graag zouden doen, vooral in de tijd, dat zij juist weer een belastingaanslag hebben gekregen.

Wel, als je ministers de grond in stampt, blijken zij vruchtbaar. In het volgende kabinet is er dan opeens weer een ministerie of drie, vier meer. Daar kom je niet verder mee.

En wanneer je 150 kamerleden zou uitroeien, hebben zij er daarna meer dan 200 nodig om alle rommel op te ruimen.

Als je alle ambtenaren afslacht, hebben wij zoveel beambten nodig om het werk, dat is blijven liggen, weer in te halen, dat je uiteindelijk met zoveel beambten zit, dat

de paar mensen, die nog productief werk blijven doen, niet genoeg meer op kunnen leveren om allen van voldoende voedsel te voorzien. Want zo is het toch.

Je kunt die maatschappij niet gewelddadig ondersteboven keren, omdat zij de neiging heeft, zichzelf in deze vorm ten koste van alles in stand te houden.

Zo zijn er generaals, die ontdekken, dat zij niet verder hun invloed en belangrijkheid uit kunnen breiden en dan beginnen te intrigeren om een oorlog te veroorzaken alleen in de hoop te blijven, wat zij zijn, of mogelijk toch nog iets meer te worden, dan zij reeds waren. Die mensen beseffen dit misschien niet en menen het mogelijk heel goed. Maar zij zijn eenzijdig.

En wie is dit in uw maatschappij tegenwoordig niet? Vertelt u mij dit nu eens. U hebt een goede schoolopleiding gehad? Ja? Wat hebt u geleerd? Hebt u leren leven? Neen. U hebt leren lezen, schrijven, rekenen, over Karel de Grote en Karel de Kale. Over Dirk I, Dirk II en Dirk III. Mogelijk weet u zelfs precies, hoe 'n boekhouding te voeren en hebt u vreemde talen geleerd. Maar hebt u leren leven?

U hebt bepaalde dingen in het leven nodig, dat is waar. Maar kunt u er praktisch iets mee doen? Er zijn afgestudeerde ingenieurs, die alles weten, maar die niet in staat zijn ook maar een stukje metaal redelijk goed te bewerken. Zij zijn afhankelijk van de kunde van anderen om hun kennis toe te passen. Hun kennis is alleen maar belangrijk, wanneer anderen het werk doen. En neem mij nu niet kwalijk, wanneer ik stel, dat de gehele maatschappij van u hierop is opgebouwd: de een weet, de ander doet.

Iedereen heeft wel iets geleerd, Maar het is niet voldoende. Wanneer hij op zich komt te staan, kan hij daarmee niet leven zonder pretenties, die in de praktijk zelden steek houden, kan hij zelfs geen gevoel van eigenwaarde terecht bezitten.

De mensen zijn zo eenzijdig, dat zij, om in het leven overeind te blijven, allen vele anderen nodig hebben om tegen aan te leunen. Anders redden zij het niet. U bent naar school geweest, bent goed opgevoed en hebt goede manieren geleerd, naar ik aanneem. Waarbij uw goede manieren vaak alleen maar betekenen, dat je "dank je" zegt, wanneer je meent "verrek" en "God zegene u!", wanneer je denkt "loop naar de hel!"

En U hebt mogelijk nog meer nuttige dingen geleerd, zoals de regel, dat je in het verkeer rechts dient te houden. Nu zijn er wel automobilisten, die schijnen te beseffen, dat het onder omstandigheden beter is eens rechts in te halen. Maar dat is dan, omdat zij haast hebben, niet omdat zij beseffen, dat regels alleen maar zin hebben, wanneer zij bestaan om de mensen een richtlijn voor hun onderling gedrag te geven, maar dat zij op het ogenblik, dat zij een onverbreekelijke wet worden, een belemmering zijn voor elke verdere ontwikkeling.

U hebt allen een functie. Huisvrouwen, ex- huisvrouwen, secretarissen, ambtenaren, verzekeringsmensen enz. enz. Ik neem daarbij graag aan, dat u uw eigen vak goed beheerst. Maar wat kunt u nog meer? Kunt u zo nodig timmeren, brood bakken, jagen, vissen, landbouwen? Neen? U bent niet zo all-round?

U denkt daar niet over na . Wel, de wereld heeft uw interesse schijnbaar niet voldoende. Bent U soms vastgeroest in uw eigen specialisme? Om een werkelijk gelukkig en bruikbaar mens te worden, dient u eerst eens die eenzijdigheid te doorbreken.

U moet loskomen uit deze enorme afhankelijkheid. Is het niet krankzinnig, dat, zo er een bank failliet gaat, waarbij een grotendeels fictief ruilmiddel tijdelijk schaars wordt, vele mensen opeens niet meer weten, waar zij naar toe moeten, ja, misschien er over denken om zelfmoord te plegen?

Indien U dit alles met mij eens bent, zult u het ook met mij eens zijn, dat de mensen anders dienen te gaan leven en denken, dat dit anders denken en leven echter alleen mogelijk zal zijn, indien er tegenover de schijn van grootheid, die gebaseerd is op de totale afhankelijkheid van de mens, eindelijk eens iets anders komt te staan.

Iets van een intenser leven, een beter zien en begrijpen. Een meer doordringen in de aard der dingen en het bereiken van een grotere onafhankelijkheid. Daarom vind ik die moderne inwijding zo belangrijk.

Het gaat mij er niet om u tot heiligen om te vormen, maar om u te doen beseffen, dat je anders moet zijn. De moderne inwijding maakt dit mogelijk, zonder dat u daarbij van uw wereld zult vervreemden. Je kunt als mens niet los van de mensheid leven. Dus moet je in en met die mensheid leren bestaan, maar gelijktijdig losbreken uit de gewoonten, de illusies en vooral ook van de eenzijdige gerichtheden, die de mensen van dit ogenblik bepalen.

Daarom vind ik het zo belangrijk, dat men in de broederschap heeft gesproken, over wat men "moderne inwijding" noemt. Het is daarom ook, dat wij keer op keer zullen hameren op dit onderwerp, dat zeer actueel is.

Want tenzij de mens in zeer korte tijd zeer veel verandert, veroordeelt hij zichzelf tot een mollenbestaan in moderne supersteden, waar zelfs de atmosfeer alleen tegen betaling beschikbaar is en alles is geregeld voor je.

Mogelijk meent u, dat dit een sprookje is. Maar op het ogenblik is het reeds zo, dat een groot deel van de mensen, die in grotere bevolkingsagglomeraties wonen, vele kunstmiddelen moeten gebruiken om alleen maar enigszins normaal te kunnen leven.

Wanneer het nu reeds zo is, want denkt u, dat er na 30 jaar ontwikkeling in deze richting nog zal zijn? Dan blijft er voor de mens geen mogelijkheid tot natuurlijk leven meer over, dan ben je zo afhankelijk geworden, dat je zelfstandigheid alleen nog maar kunt bereiken door te sterven. En dat willen de meeste mensen niet.

Niet dat het zo erg is. Ik heb het ook gedaan. Maar het is toch iets, wat je als mens aarzelend bezielt. Daarom, vrienden, vind ik moderne inwijding een van de meest actuele en belangrijke zaken, die er op dit ogenblik kunnen zijn.

Alle problemen, die nu onoplosbaar lijken, ofschoon men er voortdurend druk mee bezig is, kunnen hierdoor worden opgelost. Een enkele telepaat op Schiphol is reeds voldoende om te voorkomen, dat er op geen van de vandaar vertrekkende vliegtuigen ooit een bomaanslag of kaping wordt uitgevoerd. Dit probleem zou op te lossen zijn met een enkele telepaat op elk belangrijk vliegveld.

Een enkele goede telekineet zou vele rampen kunnen helpen voorkomen, door een enkel duwtje op plaatsen, waar niemand stoffelijk meer bij kan komen, maar die voor zijn krachten nog benaderbaar zijn.

Dergelijke mensen zullen daarom in uw maatschappij, wanneer zij ontdekt worden, geëerd worden en men zal zeer zeker trachten hen te gebruiken. Maar daar gewone mensen dergelijke mensen niet kunnen controleren, behoeven zij zich niet verder te laten gebruiken, dan zij nuttig achten.

En daarin ligt het belangrijkste van al: Op het ogenblik, dat dergelijke mensen, die niet technisch gecontroleerd kunnen worden, ook maar op enkele plaatsen van de samenleving hun invloed kunnen doen gelden, zal de menselijkheid weer kunnen zegevieren.

Op het ogenblik wordt u voor het merendeel door een aantal mechanische functies, die de mens niet meer durft beheersen en waartegenover hij zich minderwaardig schijnt te gevoelen, geregeerd. Ook dezen zijn niet werkelijk meer te controleren, maar niemand durft het aan hen terzijde te stellen.

Dergelijke machten kunnen alleen onttroond worden door de mens. En de mens zal de capaciteiten, die daarvoor nodig zijn, in zichzelf kunnen vinden.

De krachten en mogelijkheden, nodig voor de ontwikkeling daarvan, zullen hem in de komende jaren in steeds toenemende mate worden gegeven. Dit is een vorm van inwijding. Want men betreedt dan een geheel nieuwe wereld, waarin sprake is van een kunde en een kennis, die voor de doorsnee mens niet beschikbaar zijn, maar die berusten op natuurlijke eigenschappen, wetten en mogelijkheden.

Juist daarom durf ik dit proces, daarbij aanleunende tegen het oude woordgebruik in deze, de moderne, de nieuwe en onvermijdelijke inwijding te noemen.

Hebt U kommentaar?

x Is er geen grote kans, dat men deze mensen zal misbruiken?

- Men zal dit proberen. Vergeet echter een ding niet: een kracht, die je niet geheel begrijpt, kun je ook niet geheel beheersen.

Indien er een telepaat wacht houdt op Schiphol - om op het oude voorbeeld even door te gaan - en hij acht het wenselijk, dat een bepaald vliegtuig wordt gekaapt, zo zal hij kunnen volstaan met dit gevaar niet te melden.

Indien een telepaat deel wordt van een geheime politie - en dat is zeker denkbaar - zal hij de waarheid omtrent een ieder wel af kunnen lezen. Maar wie controleert zijn verklaringen? Niemand buiten mogelijk een andere telepaat. Maar tussen die twee is dan uitvoerig contact mogelijk, zonder dat iemand dit kan bemerken. De een zal dus van de ander weten, waarom deze bepaalde zaken b.v. niet zegt, of iets verkeerd weergeeft. En dan is de kans groot, dat ook deze doet, alsof zijn neus bloedt.

Overigens probeert men reeds nu paranormaal begaafden te gebruiken. In Rusland is men bezig, telepathen te scholen en wil hiermede o.m. proeven doen t.a.v. telepathisch contact tussen ruimtevaarders en de aarde.

In de Usa is men op het ogenblik eveneens bezig met reeksen experimenten met paranormaal begaafden, welke, naar ik meen, overigens tegen de wil van enkele hooggeplaatste

personen in, naar ik meen, gefinanciëerd worden door het Pentagon. Ook hierbij gaat het in de eerste plaats om een gebruik van dergelijke gaven als oorlogswapens.

Maar al zullen die mensen mogelijk enige tijd meewerken, toch blijft ook voor hen de mogelijkheid bestaan op een bepaald ogenblik een keuze te maken, die door niemand buiten hun eigen soort te controleren is.

Stel, dat er weer eens een groot suggestor wordt geboren. De laatste jaren zijn dergelijke personen wat minder op de voorgrond getreden. Maar het ziet er naar uit, dat binnen enige tijd weer een aantal van dergelijke personen op zal treden.

Stel, dat een suggestor daarnaast enige telepathische begaafdheid heeft. Dan kan hij het opnemen tegen een heel bataljon. Hij zou hen er immers toe kunnen brengen, elkander te zien als werkelijke vijanden en te bestrijden.

Ik zeg niet, dat zo iets werkelijk ooit gebeuren zal, maar mogelijk is het wel degelijk. M.a.w. : op het ogenblik, dat 'n paranormale capaciteit voldoende ontwikkeld is bij voldoende mensen, ontstaat een wereld, die niet meer volgens de oude methoden beheerst kan worden.

Dit betekent, dat men om de macht te kunnen behouden, naar dezelfde middelen zal moeten grijpen. Men zal die bij zichzelf moeten ontwikkelen. Maar dat gaat weer niet zonder het tot standkomen van grote veranderingen in eigen persoonlijkheid, wereldbeschouwing en begrip. Daar zit het haakje in dit geval.

In het begin zal men natuurlijk trachten van dergelijke mensen misbruik te maken. Dat is altijd gebeurd, wanneer nieuwe mogelijkheden ontdekt werden. Maar je kunt mensen niet tot parnomaalbegaaften, tot telepathen enz, maken, zonder gelijktijdig hun gehele psychische opmaak te veranderen. Wat er op neer komt, dat machthebbers zich of anderen alleen daartoe kunnen ontwikkelen, indien zij gelijktijdig bevrijd worden van de psychische ketenen, waarmede men de mens in uw maatschappij heeft gebonden.

Zij, die er in slagen hun gaven te ontwikkelen, zullen echter gelijktijdig de feiten zien en niet meer reageren op leuzen en de illusies, die steeds weer worden geschapen om het gedrag van de mensen te beïnvloeden.

x Zijn er geen kosmische wetten, die misbruik zouden verhinderen? E.v. het goede heeft alleen hogere, het kwade alleen lagere trillingen?

- Daarvoor bestaan geen kosmische wetten. Wel zijn er bepaalde verschijnselen in dit verband, die door kosmische wetten bepaald worden. Een daarvan is het feit, dat hogere en lagere trillingen - mits het verschil groot genoeg is - elkaar kunnen passeren, zonder elkaar te beïnvloeden of aan te tasten.

Een ander verschijnsel is het feit, dat een uitgezonden z.g. negatieve - voor u boze - kracht, die gericht is op een positieve kracht, die zij niet kan verslinden en tot deel van eigen negatieve werking maken, zal veranderen in een positieve kracht, die dan terugkeert naar de oorsprong, waar zij als negatieve kracht uitging.

Dit zijn waarden, die vanuit kosmische wetten bepaald worden. Maar je kunt dus niet stellen: indien iemand het te gek wil maken met bepaalde krachten en gaven, is er een

geen kosmische wet, die bepaalt, dat in dat geval de zaak niet doorgaat.

Oorzaak en gevolg werken voortdurend verder, ook in kosmisch opzicht, met dien verstande, dat zowel oorzaak als gevolg vaak meer factoren zullen omvatten, dan voor de mens onmiddellijk kenbaar zijn.

Het schijnt, dat er geen verdere opmerkingen volgen. Ik heb dan getracht u een bepaald beeld voor te leggen. Ik ben er van overtuigd, dat de moderne inwijding ook voor u tot de mogelijkheden behoort. Of zij werkelijk en waar voor u zal worden, kan ik u niet zeggen.

Een ding kan ik u echter wel zeggen: Indien u ook maar enigszins juist acht, wat ik zoëven gezegd heb, o.m. over uw maatschappij, de mens en zijn eenzijdigheid, zo kunt u zeker proberen deze dingen zowel rond uzelf als in u zelf beter te beseffen.

Indien U dit doet, hebt u, volgens mij, reeds een grote schrede gezet in de richting van een positiever leven. Voor de zendingen onder U: een innerlijke waarheid kun je leven voor anderen, maar je kunt die innerlijke waarheid nooit geven aan of opleggen aan anderen. Want dezen kunnen slechts hun eigen innerlijke waarheid vinden, hun eigen gaven en capaciteiten ontwikkelen. Probeert dus nooit anderen te bekeren. Probeer liever in uzelf de gaven te ontwikkelen, waardoor u bewuster en harmonischer de mensheid kunt dienen.

Ik dank U voor Uw aandacht.

-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Het is mij een waargenomen weer eens in uw midden te mogen vertoeven en gezien de actualiteit, die deze avond schijnt te moeten overheersen, heb ik mij voorgenomen mijn mening over enkele op uw wereld bestaande toestanden vanuit mijn eigen standpunt en op mijn eigen wijze te luchten.

Want wie vanuit mijn wereld kijkt naar de toestanden op uw wereld, komt tot vreemde konklusies. In uw tijd is een ongeschoolde arbeider b.v. in vele gevallen iemand, die wel een diploma waard zou zijn, maar het toevallig niet gekregen heeft.

Zoals een deskundige in vele gevallen iemand blijkt te zijn, die zodanig sterke opinies en geloof in eigen juistheid heeft t.a.v. een bepaald onderwerp, dat niemand hem er van af krijgt en men hem uiteindelijk maar niet meer tegensprekt.

Iemand, die zegt te werken met de feiten, blijkt in uw wereld meestal iemand te zijn, die uit de feiten die feiten sorteert, die hij ter ondersteuning van zijn oordeel nodig heeft.

Zo bezie je de details van uw wereld en voor je het weet bouw je een beeld van een maatschappij op, die bedenkelijk veel is gaan lijken op een mierenstaat. Voor de mens is de schijnbare ordelijkheid van de mieren vaak verbluffend. Maar indien een reuzenmier vanuit een zelfde standpunt een van

uw steden zou kunnen beschouwen, zou het insekt ongetwijfeld zeggen: Kijk toch eens wat een orde. En hoe ijverig zijn zij niet, want zie, een ieder haast zich.

De mens van heden is iemand, die, naar ik vrees, door vele van zijn voorvaderen als een degenerée beschouwd zou worden. Niet, dat de mens zelf dit beseft. Integendeel: hij meent aan de top der beschaving te staan. Volgens mij is dit laatste niet bepaald juist: men staat niet op de top der beschaving, maar eerder aan de rand ervan: nog een stap verder en men valt er af.

Dit alles is ongetwijfeld voor de mensen aanleiding tot allerhande beschouwingen. Een optimist zegt tegenwoordig: Als ze zo doorgaan, is de wereld over 30 jaar kapot. Een pessimist daarentegen beweert: was het maar waar. Dat duurt nog wel een paar duizend jaren.

Uit de zienswijze, die in dit overdreven beeld voor u kenbaar wordt, spreekt iets van mijn veroordeling voor vele dingen in uw wereld. In mijn tijd was de romantiek nog iets zeer belangrijks in het leven van elke mens. Het schijnt mij, dat deze heerlijke menselijke beleving in uw dagen steeds meer verdrongen wordt door de beatband, de t.v. en andere attracties.

Het heimelijke van het innerlijk ontwaken heeft plaats gemaakt bij velen voor een uitschreeuwen van je innerlijkste gevoelens in de zekerheid, dat toch niemand je gelooft.

Kortom: ik krijg steeds weer het gevoel, dat u, met het vele, dat u hebt in uw dagen, toch zeer veel moet missen.

Niet, dat u de kern van de zaak mist, maar het is net een goede schotel: Deze verheugt u meer en smaakt u veel beter, wanneer zij feestelijk is opgemaakt. Enkele dames schijnen dit soms nog te beseffen.

U vraagt zich waarschijnlijk nu af, waar ik met al deze nonsense - die overigens meer sense dan nonsense is - eigenlijk heen wil. In feite naar de zelfde bestemming, waar uw wereld zich in steeds hoger tempo heen schijnt te haasten: niets.

Want het is niet belangrijk een doel te hebben, volgens mij, altans niet zo belangrijk als te zien, waar je bent. In mijn tijd wist ik altijd, waar ik was en maar zelden, waar ik naar toe ging. Ik ben daardoor op de meest onverwachte wijze overal terecht gekomen en heb hieraan ongetwijfeld een zeer rijk leven te danken.

Op dit ogenblik zijn de meeste mensen voortdurend bezig naar een bepaald doel toe te gaan, maar zo intens, dat zij maar zelden beseffen, waar zij zich bevinden. Het resultaat is, dat zij zelden hun doel bereiken en, wanneer zij al een doel bereiken, tot de konklusie moeten komen, dat het het verkeerde was.

In uw dagen zou men meer tijd voor het heden moeten vinden. Niet, dat ik een nieuwe barok af zou willen kondigen. Maar vindt u de vaak wat nutteloze sier van de barok uiteindelijk niet vaak te verkiezen boven de klinische betonnen doodkisten, die, tot huizen opgestapeld, tegenwoordig flats heten?

Meent u niet, dat het manierisme van mensen, die zich toespitsen op konversatie, die zich bezig houden met allerhande onbelangrijke dingen, verre te verkiezen is boven het dooddrukken van alle menselijkheid in de naam van gemeenschap. - progressie en belangenstrijd?

Een ieder mag hier voor mij een eigen oordeel vellen. Ik ben per slot van rekening dood, ik heb er geen last meer van.

En wat u betreft: U komt ook aan onze kant en dan zult u van al die dingen al evenmin last meer hebben. Zo heel ernstig moet u mijn visie dus niet nemen.

Maar toch ... Stel u eens voor, dat op een zekere dag de zon niet langer meer door de grauwe nevels van industrieel gifgas heen kan dringen, door de wade, die de ijverige mensheid over de wereld heeft gelegd. Stel u voor, dat alle groene planten bleek en geel worden, sterven, terwijl de wereldzeeën tot een soort gistend vat zijn geworden, dat gevuld is met allerhande algea. Wat wilt u dan nog met uw wereld doen?

Ook dan kunt u natuurlijk nog Marken en Volendam gaan bezoeken, maar Volendam is grijs, zoals alles en Marken bereikt u alleen nog schaatsende over de algen van de Gouwzee. Is onder die omstandigheden iets nog interessant? Toch zou dit beeld wel eens door de werkelijkheid benaderd kunnen worden. Geen kans op avontuur meer. Maar ja, die hebt u toch al haast niet meer.

In mijn tijd gingen de mensen op safari, zoals men nu nog doet. Maar toen was een dergelijke reis een werkelijk en gevaarlijk avontuur, een afgesloten zijn van de gehele beschaving, gekonfronteerd worden met vreemde stammen, dieren, rivieren en wouden, waar soms voor jou nog nooit een mens geweest was.

Nu gaan de mensen ook op safari: samengepropt in een busje hobbelen zij voort onder de hete afrikaanse zon. Op te voren bepaalde plaatsen staat de tent reeds klaar, compleet met bad, diner en bediening. Mogelijk mogen zij een enkel dier schieten of maken zij foto's. De mensen zijn gelijktijdig vrolijk - want het heeft uiteindelijk veel geld gekost - en verveeld, omdat niet alles zo snel gaat, als zij zouden willen.

Waarin het grootste verschil tussen eens en nu bestaat? Misschien wel in het feit, dat er nu geen werkelijk avontuur is. Want overal zijn anderen je reeds voorgegaan, overal is alles georganiseerd en wordt het ambtelijk begeleid.

Het enige avontuur, dat in uw dagen nog voor de mensen mogelijk schijnt te zijn, is het avontuur van de geest. Misschien een dwalen in de ~~imaginair~~ werelden, waarin grote denkers en technische fantasten als b.v. Verne zich hebben laten gaan.

Maar zelfs die werelden worden voortdurend achterhaald. Wanneer je, goed gefundeerd, je dromen over een eerste landing op Mars neerschrijft, lezen morgen de mensen al in de courant, dat het alleen maar een fantasie is. Want dan is er iemand op Mars geweest en heeft gekonstateerd, dat er geen Marsmannetjes waren. Iet wat overigens niet zo te betreuren lijkt als de afwezigheid van schone Venusrepresentanten op Venus.

Wat blijft je over? Het avontuur van de in jou bestaande onbekende verten. Je manieren, je wijze van leven, je tempo, kon je niet meer aanpassen aan de oude sierlijkheid en zelfs de romantiek van deze dagen ligt voor een groot deel verscholen in de mystieke beleving, die voor de mens nog mogelijk is.

Laten wij dan zeggen, dat de mens in deze tijd klaar staat om het enig werkelijk voor hem bereikbare onbekende, waar hij nog nooit heeft gezocht, eens te onderzoeken: zichzelf.

Nu is ook dit wel een wat hachelijk avontuur. Je daalt

af in de mijngangen van je eigen onderbewustzijn. Je wordt gekonfronteerd met alle skeletten, die je veilig achter de hersencellen weggeborgen: achte en dwaalt door vreemde tempels met goden, die je niet eens herkent.

Een enkele keer vind je ergens een ogenblik van stilte, een schemering, waarin je tot jezelf komt, zodat je je kunt afvragen: Wat ben ik eigenlijk?

Vandaaruit, tussen angsten en bezinningen door, dartel je misschien enkele ogenblikken in het land der herinnering en bouw je alle schoonheid van eens misschien opnieuw op. Als je er uiteindelijk weer uitkomt, zo zeg je niet: "dit is de wereld" of "dit bent ik", maar "ik heb de kosmos ervaren."

Het vreemde is, dat dit waar is. Een mens kan rustig in zichzelf onderduiken, zonder daarbij de kosmos te ontmoeten. Dit geef ik graag toe. Maar wanneer je werkelijk zowel de duisternis van je wezen als ook de bezinning en het licht in het ik voor een ogenblik doorleefd hebt, ben je ook in kontakt gekomen met iets, wat pulserend door het gehele leven heengaat, dat achter de sterren zo goed bestaat als in de atomen.

Dat zijn van die punten, waarbij je onwillekeurig denkt: dit is de enige weg, dit is het enige avontuur. Ik weet niet, of het mogelijk in uw dagen reeds anders begint te worden. Maar in mijn tijd kreeg iemand, die op welk gebied dan ook niet mee kon komen, het moeilijk.

Ik heb een vriend gehad, die zijn jeugd zozeer op alcohol had gezet, dat hij reeds, voor hij 30 jaren oud was, uiterlijk een volledige aow-rijpheid vertoonde. Maar zijn hart was nog jong en hunkerde naar de liefde. Helaas, hij moest van zijn Dulcinea vernemen, dat zij in hem slechts een kwispelstaartende aap zag. Hij verwerkte dit maar heel moeilijk.

Want zo iets kan behoren tot de grote teleurstellingen van het bestaan. Ik meen, dat wij dergelijke teleurstellingen soms ook geestelijk door kunnen maken. Want zelfs in de geest potverteer je wel eens wat te veel. Dan meen je: wat geeft het, neem er nog een, trek je nergens iets van aan, want het leven is er om geleefd te worden.

Maar aan de innerlijke krachten en al, wat er in ons is, denk je dan niet. Handel je zo enige tijd en tracht je weer het kosmische licht te betreden, dan zal het je geen kwispelstaartende aap noemen, maar het is toch wel ontoegankelijk voor je geworden.

Je voelt je dan uitgestoten. Toch kun je de kosmos alleen bereiken, wanneer je eerst jezelf kunt aanvaarden. Want een mens, die zichzelf werkelijk, geheel en zonder voorbehoud, zichzelf geheel kennende, aanvaardt, heeft daardoor al, wat er bestaat, God inclus, mede omhelsd.

Je kunt niet zeggen: ik verwerp mijzelf, maar aanvaard God, of: Ik aanvaard en beleef God, maar veroordeel mijzelf. Je kunt alleen maar zeggen: Ik beleef in mijzelf de waarheid, ik erken, dat ik zo ben, maar voel mij desondanks toch als een deel van het geheel. Waarbij deze woorden uit de aard der zaak maar een zeer zwakke weergave kunnen vormen van de emoties, die je dan doorgloeien.

Bereiken is voor mij jezelf geheel erkennen en aanvaarden en indien mijn herinneringen mij niet bedriegen, is de

moeilijkheid voor een mens voornamelijk gelegen in het feit , dat hij deze dingen maar zelden bereikt. Meestal aanvaardt en kent een mens zichzelf maar zeer ten dele. De een somt zijn overwinningen op, een ander beroemt zich op zijn nederlagen. Maar zelden is men bereid overwinning en nederlaag als gelijkwaardig te zien, als ervaring.

Toch geloof ik, dat, indien je jezelf geheel wilt kennen en aanvaarden, het erkennen van de gelijkwaardigheid van al, wat ons besef brengt, een van de meest noodzakelijke dingen is. Mogelijk vindt u het te persoonlijk, wat ik hier als voorbeeld wil zeggen, maar het is in ieder geval iets uit uw eigen land.

Het betreft een bekende figuur, die de naam draagt van een bekende t.v.figuur, die altijd weer zegt: nu oogjes toe en snaveltjes dicht.... Deze zeer verdienstelijke figuur bestrijdt voortdurend zichzelf. Hij beseft het niet, hij denkt steeds weer, dat hij alleen en terecht anderen aanvalt. Maar wanneer hij poogt deze anderen in het hemd te zetten, staat hij daarbij maar al te vaak zelf in een machtszuchtige onderpantalon.

Nu is dit niet iets om deze mens te verwijten. Maar indien hij zelf beseft, hoe hij is, wat het spelletje is, dat hij speelt, kan hij zichzelf dan nog als tot nu toe aanvaarden?

Er zijn bij u nog wel andere interessante figuren te vinden. Van Agt b.v. Ik vind dit een zo heerlijke naam. Zij was mij altijd dierbaar, vooral wanneer zij mij door een vrouwenmond zacht werd toegefluisterd.

Wanneer ik deze man zie en bemerk, hoe hij dingen verdedigt, omdat hij meent verplicht te zijn dezen te verdedigen, ofschoon hij deze zaken vaak innerlijk onverdedigbaar acht, maar doorzet in zijn verdediging met alle middelen, omdat hij vreest, dat anders de gehele structuur, waarvoor hij staat, als onwaardig aan een ieder zal kunnen worden getoond, dan zeg ik: Die mens moet zich toch ook wel eens afvragen " wie en wat ben ik". Maar als hij zich een eerlijk antwoord op die vragen permitteert, kan hij niet meer zijn, wat hij nu is. Daarom gaat hij op deze innerlijke vragen niet in. Maar dat betekent, dat hij ook geen hoger, een meer kosmisch besef kan bereiken.

Het wonderlijke is wel, dat anderen, b.v. een zeer bekende bankdirecteur, wel slagen in eerlijkheid en meer kosmisch beseffen. Overigens vraag ik mij af, hoe de man het klaar speelt met al die rommel rond zich. Zeker is echter, dat deze man wel degelijk ogenblikken kent van kosmisch bewustzijn en zichzelf wel degelijk eerlijk aanvaardt, zoals hij is.

Ik zou u meerdere bekende figuren als voorbeeld kunnen noemen. Maar wanneer ik zo eens rond dool in de lachtuin der nederlandse activiteiten, zo vraag ik mij altijd weer af: wat wint men werkelijk met dit al? Het antwoord volgens mij luidt dan steeds weer: niets van belang.

Overigens schuilt er toch wel iets moois in uw politieke opzet: De oppositie verwijt de regeringspartijen steeds weer, dat zij zaken doen, die ook de oppositie, indien zij aan de regering zou komen, zou moeten doen, maar wat zij ongetwijfeld wel heel anders zou formuleren.

Alleen speelt men dit spel zo ernstig, dat ik wel eens

aan hen zou willen vragen : Mensen, mensen, is er nu werkelijk niets van meer belang te doen? Jullie vechten over het al of niet aanvaarden van een plan, dat mogelijk geheel nutteloos is. Je beseft dit wel, maar wilt sukses boeken. En terwijl je verder vecht over je eigen belangrijkheid, laat je heel wat mensen en mogelijkheden eenvoudig ten gronde gaan. Hoe kun je dit ooit in jezelf verantwoorden, hoe kun je dan ooit kosmisch aanvaarden, wat je werkelijk bent?

Zoals dit geldt voor de bekenden, geldt het voor het merendeel van de anderen. Daarom juist vind ik persoonlijk mijn onderwerp zeer actueel. Mogelijk bent u het niet met mij eens. Maar zoudt u desondanks mijn stellingen hebben kunnen volgen, dan zult u met mij eens zijn, dat een mens, die de grote reis in zichzelf, het grote innerlijke avontuur, niet durft aanvaarden en zichzelf niet wil nemen, zoals hij zichzelf innerlijk vindt, in deze wereld mogelijk hooggeplaatst kan zijn, maar toch nooit iets werkelijks zal bereiken.

U zult het dan waarschijnlijk ook met mij eens zijn, dat de mens, die zichzelf wel kan aanvaarden, mede begrijpt, dat menselijke relaties, het vermogen met elkaar contact te hebben, belangrijker zijn dan al het andere.

Niets lijkt mij dan belangrijker dan het slechten van de grenzen, die er tussen mensen bestaan en wel door begrip. Het wegvagen van grenzen ontstaan door huidskleuren, nationaliteiten, leeftijdsgroep, beroep. Want wanneer je dit kunt bereiken of zelfs maar bevorderen, bereik je in mijn denken iets groots.

Ik zie de dag nog niet, dat de dief binnen kan komen en tegen de rechter zeggen: zo Piet, daar ben ik weer. Maar jij verdient je brood ermee, dus wees er maar tevreden mee. Zoals ik het ook nog niet zie zitten, dat een rechter tegen een dief zal zeggen: Jan, jongen, ik heb je nu al jaren niet gezien. Je moet werkelijk eens wat meer gaan doen, hoor, want anders word ik werkeloos... Toch zou dit aan beide zijden een begrip voor de werkelijke verhouding aantonen.

Met verschillen tussen rassen en nationaliteiten is het precies hetzelfde: men ziet naar uiterlijkheden en beseft de werkelijkheid niet, waarin men gezamenlijk als mens moet bestaan.

Er was een grote konferentie over het milieu. Weet u, wat mij daarin zo sterk biologeerde? Datterwijl men sprak over het milieu en deed, als of dit voor de mensheid van het allerhoogste belang was, men in feite niet anders deed dan trachten elkaar politieke vliegen af te vangen. Zodat, als je het goed nagaat, men alleen over het milieu kwam praten om elkaar vooral te laten horen, dat de ellende in Vietnam al dan niet onvermijdelijk was, duidelijk te maken, dat men natuurlijk van goeden wille is, maar door de kommunistische dreigingen op de imperialistische kapitalistische zakelijkheid gefrustreerd wordt in alle goede bedoelingen.

Gezamenlijk gefrustreerd gaat men dan, na een niet gemeende gemeenschappelijke verklaring dan heen en alles blijft, zoals het was. Indien uw wereld nu eens alle nutteloze konferenties, congressen e.d. af zou schaffen en dit geld zou besteden voor de derde wereld, zou er na korte tijd geen derde wereld, maar een wereld zijn.

Het nutteloze verheffen tot eredienst doe je toch alleen

wanneer je bang bent voor de werkelijkheid en voor jezelf? Vechten over onwerkelijke dingen is toch alleen maar een teken van een angst voor de werkelijkheid?

Daarom kom ik in mijn babbeltje terug op het ene punt, dat voor mij al belangrijk en actueel tegelijk is: De mensen moeten leren, zichzelf te zien, zoals zij zijn. Zij moeten zichzelf en anderen aanvaarden, zoals zij zijn. Maar bovenal de mensen moeten te samen iets doen en niet alleen maar praten over hetgeen men gezamenlijk zou willen doen, indien de anderen anders zouden zijn.

Deze wereld gaat ten onder aan kletspraat. Ik heb mijn bijdrage daarvoor deze avond geleverd. U lacht even. Maar ik wens u die ondergang niet toe. De wijze, waarop ik het mijne op deze avond naar voren bracht, zou kunnen dienen als een goede parodie op veel, wat door belangrijke personen op uw wereld steeds weer wordt gezegd. Daarom geloof ik, dat het hoog tijd wordt, dat men spijkers met koppen gaat slaan.

Hoe meer je praat over al, wat men zou moeten doen, hoe minder je er toe komt, datgene te doen, wat noodzakelijk is.

Hoe belangrijker je de ontwikkeling van het jaar 2000 vindt, hoe groter de kans, dat reeds het jaar 1973 dat alles reeds onmogelijk en overbodig maakt.

Hoe meer je wegloopt met de hoge morele standaard, die noodzakelijk is voor een goede samenleving, hoe meer er immoreel wordt saamgewerkt en saamgeleefd onder het mom van noodzakelijkheid ter handhaving van de hoge moraliteit van de samenleving.

Hoe sterker de mens verlangt naar zekerheid, hoe meer onzekerheden hij door zijn handelen voor zich en anderen schept. Hoe meer een mens leert betrouwen op eigen mogelijkheid en kunnen, hoe groter zekerheid hij voor zichzelf en anderen tot stand brengt.

De volgende, hoe waar dan ook, zal door menigeen als te hatelijk worden ervaren: De instantie is de kanker van de democratie. Want democratie komt voort uit de bereidheid verantwoordelijkheid te dragen in het volk. Zonder dit is zij alleen maar een **schijnvertoning**.

Waarheid bestaat altijd. Zij wordt niet geboren, doch slechts beseft. Daarom is de waarheid altijd toegankelijk voor een ieder, die werkelijk de moed heeft haar te zoeken.

Leven betekent beleven. -Wie leeft zonder te beleven, leeft niet werkelijk. Wie de mens tracht te brengen tot een bestaan van steeds grotere gelijkvormigheid, doodt hem geestelijk zonder hem lichamelijk om te brengen.

Geestelijke vrijheid is een werkelijke noodzaak voor alle menselijke ontwikkeling. Zij betekent de vrijheid om in jezelf te denken, te dromen, of te wanhopen zelfs en het geheel daarvan om te zetten in een bepaalde gedragscode.

Het volgende heeft interpretatie nodig. U ziet maar: Menselijke onfeilbaarheid berust vaak op geheimhouding. Eeuwigheid is het heden, niet de oneindige tijd van morgen. De geest is geen instantie uit een andere wereld, maar het product van de wereld, waarin wij alle leven, zij het met verschillende bevoertuiging...

Heiligen zijn dingen, die de mensen maken, omdat zij graag zichzelf vereren; bewusten zijn wezens, die mens geweest zijn en zich van hun eenheid met de mens bewust blijven.

Goeden avond.

d.d. 16 juni 1972